

TAM TAM

MĚSÍČNÍK ČESKÝCH A SLOVENSKÝCH SKAUTŮ V EXILU

ROČNÍK V.

ZÁŘÍ

ČÍSLO 1
1977

SKAUT

!!!! VYROBTE SI SAMI!!!!

DAVŠÍ PŘÍKLADY HĚDEJTE UVNITŘ

DOHASLO OSM TÁBOROVÝCH OHŇŮ

asi v tomto pořadí : v Lucembursku, na válečné, na Zátocce, v Glatu, na Severce, v Betě, Velen II. a oheň Pfungatadských. Vyjmul se štafetový uhlík, donesený až z Gilwellu, jakási консерва skautského bratrství. Přezimuje v zásuvkách vůdců, aby ohnivě ožila napřesroka ozářila tváře starých známých i několika nováčků. Ohniště jsou zaplněna drnem. vybledlá travička na půdorysech stanů a podsed opět zazelenala, spásána přežvykující krevkami. není ani stopy po nástupišti, po táborovém kruhu. vodník Zelenka, duch Pamprduch a ostatní táborová strašidla osiřela.

Ale vzpomínky jsou ještě čerstvé. vzpomínky na přátele, hezké chvíle, romantické prostředí. Až někde na dně myslí zapeřly nepříjemnosti, nepohoda, únava, haštěření. Pobroukáváme si nové písničky, převracíme si listy táborových kronik, fotografie, stezky s podepsanými rubrikami a ti vzorní si listují ve vlastních zápisnicích. snad by se do nich hodila i tahle básnička :

S R O V N Á N Í

Sebekrásnější lustr
nemůže překonat svit měsíce,
nádherná písnička
nevyzpívá šum nočních lesů
žádná broušená váza
nemá třpyt potoka ve sluneční záři
nejměkčí matrace
nenahradí mech či listí pod tvými zády
přítel z kaváren
se nevyrovná kamarádu ze zimních lesů
nejdražší elektrická kytara
nezní jako ta obyčejná od táboráku
ani jeden film
nemůže být krásnější než večer s plameny ohně
žádný vrchní ti nepodá číši
jako ti podá kamarád v kruhu kotlík čaje
nikdo asi není šťastnější
než ty - ve svém táboře.

VZPOMÍNKA NA LADY BADEN-POWELL

Dne 25.června t.r. zemřela u Londýna v 88 letech svého požeňnaného života

Lady Olive Baden-Powell.
Skauti a skautky celého světa v ní ztrácí čestnou náčelnicí své organizace.

Ti mladší z vás už jí asi osobně neznali, ale pro starší generaci to byla osobnost. Některé z našich sester si vzpomínají na setkání s ní, na stisk levíčky, na rozhovor s ní, který se třeba pro neznalost jazyka vedl posunky a mimikou, ale který byl jistě zážitkem, protože ona vždy vyhledávala styk s jednotlivými, i těmi nejmenšími skautkami.

Olive St.Claire Soames pocházela z Derbyshire ve střední Anglii. V r.1912 se provdala za generála-poručíka Sirs Roberta Baden-Powella. Byla mu vydatnou pomocnicí v organizování rostoucího hnutí. Navštívili spolu mnoho zemí, kde myšlenku dále šířili. Až do jeho smrti v r.1941 v Kenyi ho podporovala v jeho práci pro skauting a ani potom nepřestala a dělala vše co bylo v jejích silách, aby co nejvíce dětí a především také děvčat se mohlo na hnutí podílet.

Popel Lady Baden-Powell byl uložen v Nyeri v Kenyi, kde odpočívá i velký Bí-Pí.

Čeští a slovenští exiloví skauti uctili památku této ženy tím, že připjali na táborové vlajky černou stuhu.

cips/Cookie

E U R O P O L K - F E S T

se konal od 1.do 10.srpna v Efezu. Sjelo se na něj 2.000 skautů a skutek z Finska, Švýcarska, velké Britanie, Holandska, Belgie, Německa, Švédska, Israele kromě několika menších skupin. Byla to gastrá směsice krojů. Při zpěvech a tancích převažoval folklor. Teplota ve stínu 35 - 40°C se dala snést jen díky větrákům od moře. Pohostinost Turků byla vynikající. Jejich skauti a skautky - už i ti menší - mluví velmi dobře anglicky, německy a jiné řeči, což značně usnadňovalo dorozumivací těžkosti. Příkladem skautského bratrství byla společná vystoupení Israelců s Palestinci. Přesto, že mezi oběma národy trvá zvilé nepřátelství, israelský skautský svaz sdružuje obě tyto skupiny.

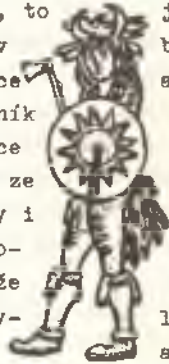
Naši curyžští tanečníci byli také pozváni. cesta byla ale možná jen letecky společně se švýcarskou delegací, což se nedalo finančně unést.

Erbovní pověsti

Vyprávějí vám příběhy z historie našich předků.

Na tomto místě si budeme vyprávět erbovní pověsti. Víte, co je to vůbec takový erb? Nikdo se nehlásí? A tam již někdo napovídá! Erb je prý takový obrázek, namalovaný na štítu a ten štít nosili rytíři v boji. No výborně! To by tak zhruba bylo. Trochu si to upřesníme. Co je to štít? Štít, to je už moc stará věc. Již Římané a Asyřané se neobešli v boji bez štítu, ale pou- žívali jej i Siouxové v Americe a Massayové v Africe. V pravé ruce držel takový bojovník kopí nebo sekera a v levé ruce z různých materiálů, z kůže, ze všeho, co bylo na dosah a byly i kostí, ale vždy takové, aby bo- jovníka pěkně chránily. Dále jste mi napověděli, že štítů nosili rytíři. Kdo že byli rytíři? Panečku, to by- li nejlepší z nejlepších, stateční, věrní svému knížeti a králi. V boji byli tvr- dí a udatní, ale slabě ochraňovali. To snad víte, že i skauti mo- hou získat rytířské stužky za nějaký statečný čin?

Nyní jsme se již dostali k tomu obrázku na štítě. Říká se mu správně štítové neboli erbovní znamení. A takové znamení získáva- li rytíři a šlechtici jako odměnu za statečné činy, za věrnost králi, dokonce si takové znamení vysloužili v boji s divokými zví- řaty.

Rytíři žili v dávných dobách - hlavně ve středověku. Kdy to bylo, to už si ani babička a dědeček nepamatují, ale vše- chno to, co se tehdy dělo, je zapsáno v knihách, kterým říkáme kroniky a tak se to můžeme dozvědět i my.

A jak takový rytíř vypadal? Jak chodil oblečený? Podí- vejte se nahoru k nadpisu - je tam nakreslený. V pravé ruce má meč, v levé štít a na něm lilii, stejnou, jakou mají ve znaku skauti. A protože jsme skauti, bude mít náš rytíř u nadpisu pořád takovou lilii na štítě.

Ale bývaly i jiné obrázky na štítech: zvířata, ptá- ci i rostliny a mnoho jiných různých věcí. O tom, jak ry-

tíří k těm znamením na štítech přišli, vám právě budeme vždycky na tomto místě vyprávět. A protože jsme Češi, Moravané nebo Slováci, budeme si vyprávět o rytířích českých a moravských. Dozvíte se o tom, jak tito rytíři bránili naši českou zemi, která byla tehdy ještě královstvím.

A vždycky, když vám budeme o nějakém takovém znamení ve štítě vyprávět, také vám tento štít se znakem nakreslíme a vy si ho můžete podle našeho popisu sami vybarvit.

Pro dnešek však dost a příště už doopravdy začneme.

POVÍDÁNÍ PŘI MESICKU

Měsíček se usmívá, ale Špuntík se mračí.

Š.: Dnes jsem se strašně pohádal. Bráška Motýl uletěl a já musel uklízet kuchyň sám. Ale natřel jsem ho. Ani nemuknul!

V.: Proč ti Motýl nepomohl? Je přece pilný!

Š.: Neptal jsem se. Prostě zmizel!

V.: Ty ses nedávno vrátil také po večerce, vzpomínáš? Ptal jsem se tě tehdy, proč?

Š.: /červená se/ Zapovídal jsem se

V.: Milý Špuntíku, než se rozhněváme, musíme se přesvědčit, je-li k tomu důvod. Náhodou vím, že Motýl měl bolavý zub. Určitě by raději uklízel v kuchyni, než šel k zubaři.

Š.: /užasle/ To mi neřekl. Proč?

V.: Protože ses ho neptal. Špuntíčku, dám ti radu do života. Bu-

deš-li se jí řídit, ušetříš sobě i druhým spoustu nepříjemností. Napřed si vyšetří, o co jde. Pohovoř si s druhým. Ne rozlíceně, ne jízlivě, ale věcně a vlídně. Bude-li druhý vidět, že ho máš rád, že chceš znát pravdu, rozhovoří se. Říká se tomu dialog. Jeden se ptá, druhý odpovídá.

Š.: /zamyšleně/ Proto jsem si udělal tolik nepřátel. Hned jsem je odsoudil a pomluvil. Jak to mám napravit?

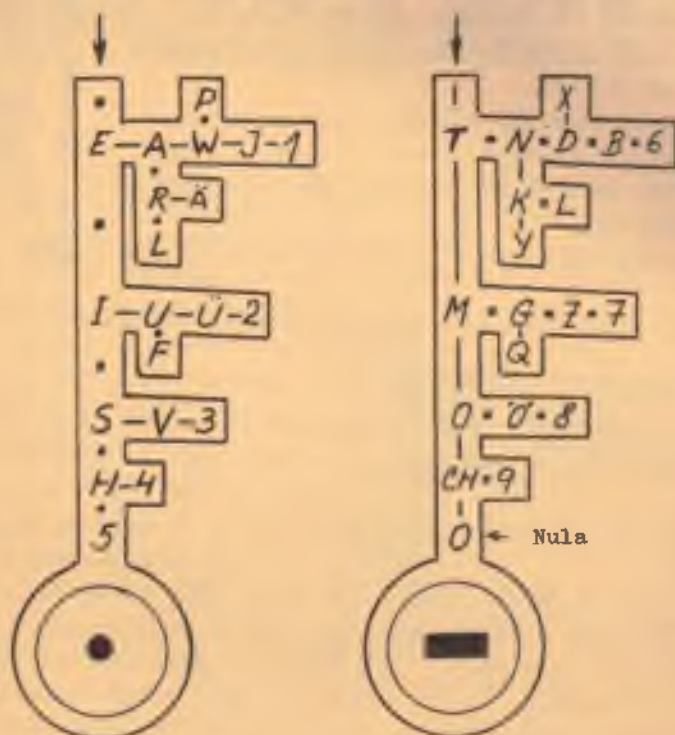
V.: Najdi si vhodnou chvíli, omluv se, projev druhému důvěru v jeho dobrotu, uzněj svou chybu.

Š.: Ale vždycky to nebyla má chyba.

V.: Jistě. Ale uznáš-li nebo připustíš možnost, že jsi chyboval, obměkčíš srdce druhého. Dobře hovořit s druhým je umění. Snažit se poznat pravdu a mít přitom druhého rád - to ti určitě pomůže, milý Špuntíku. Uvidíš!

MORSEOVKA TROCHU JINAK

Máte potíže s morseovkou? Pak vám jistě pomohou znázorněné klíče!

Jak se s nimi pracuje? Je-li první značka písmene tečka, použijte klíč tečkový /levý/. Při přijmu teček postupujte svisle, při příjmu čárek vodorovně. Tak se dostanete k příslušnému písmenu. Je-li první značka čárka, použijte klíč čárkový /pravý/. Na tomto klíči postupujte svisle při čárkách a vodorovně při tečkách.

A takto se jí učte!

e .	a .-	r .-	u ..-	v ...-
i ..	w .--	l .-. .	ü ...--	3 ...--
s ...	j .----	š .-. .	f	4-
h	I .----	p .-. .	2 ..----	
5				
t -	n -.	k -.-	κ ---.	8 ---.
m --	d -..	y -.-	z ---..	8 ---..
o ---	b -... .	c -.-.	q ---.-	9 ---.-
ch ----	6 -....	x -.-.	7 ---..	
0 -----	(nula)			

SEM-TAM

Táborová příloha
časopisu Tam-Tam
na pokračování

Léto 1977, Č. 6.

*Milé skautky,
milí skauti,
milí psi bratři!*

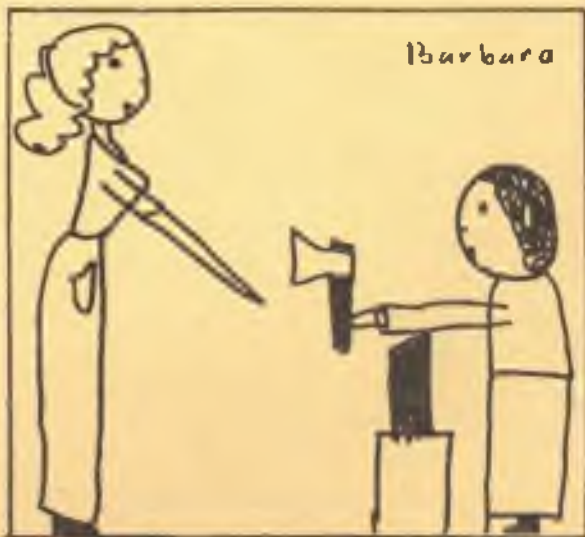
Letos jste byli zvlášť pilní. Nařezali a nasekali jste fúry dříví a i jinak jste nelenili. Sešlo se tolik kreseb a povídek, že se to ani do jednoho čísla SEM-TAMU nevejde! Těšte se proto na POKRAČOVÁNÍ V PŘÍŠTÍM ČÍSLE!!!

To jsme se zase jednou poměli! Letos bylo hned osm táborů v Lucembursku, v Německu a ve Švýcarsku. To byla probíhačka! Navštívil jsem čtyři tábory a jeden se mi líbil víc než druhý. Na jednom bylo lepší to, na druhém ono, ale všude byli našinci a to hlavní, mluvilo se naší mateřštinou. Na to já totiž hrozně dám, protože při nejlepší vůli se nemohu naučit rozumět cizí řeči, na to můj psi mozek prostě nestačí, haf, haf. Byl jsem také rád, že všude byly děti veselé a nezalekly se nepohody či jiných nesnází a dovedly si poradit i s příšerami jako byl duch PAMPRDUCH nebo vodník ZELENKA. Jednou jsem se zeptal, co budou skauti dělat, až tábor skončí. Jeden filuta mi odpověděl,

že se budou TĚŠIT NA DALŠÍ TÁBOR! Ostatní se tomu řehotali a i já jsem vrtěl ocáskem, protože si přes svůj pokročilý věk ještě rád zaskautuju.

HAF, HAF, HAF

Váš
Bahňák

Zvláštní vlak do tábora ~~VELLEN 2~~

Naše družina se vydala jako první na orientační výlet po skautských značkách. Měl to být polodenní výlet, ale to předbímám, nechte se překvapit.

Nejdříve jsme musely přebrodit Černou řeku, to bylo radosti. Pak šly úkoly ráz naráz: odlévání stop, určení vlastního stanoviště, doprava raněného, založení ohniště, uvaření čaje, nasbírání a určení deseti květín, změření azimutu, uzlování, kreslení. Téměř všechny úkoly a zprávy byly šifrovány a daly pořádnou práci, než jsme je rozluštily.

Uběhlo dopoledne, odpoledne, sluníčko zapadlo a my pořád ještě na výletě. Když jsme dorazili k "dřevěnému přednostovi", bylo už šero. To je malá zastávka na trati "šumavského pacifiku", železnici, která vede údolím Černé řeky. K tomu vám musím říct, že vlak jede pak dál kolem našeho tábora, a hluk modrého motoráčku, který několikrát denně projížděl na protějším břehu Černé řeky, se stal pro náš tábor typickým. Strojvůdce si zvykl nás pokaždé zdravít zahoukáním a my nadšeně odpovídali křikem a máváním.

Teď však zpět k výletu. Utrmácení na opuštěné staničce se nestačíme ani schovat, když se po náspu poklusem blíží Balu s Flíčkem. Už si o nás dělají v táboře starosti, proto ta "záchranná výprava". Marné byly naše pokusy přemluvit naše "zachránce", aby nám dovolili výpravu ještě dnes dokončit. Musíme zpět do tábora. Hubujeme, ale vydáváme se na pochod domů.

Když tu - co to? Ze zatačky se náhle vynořují světla našeho lesního expresu, doprovázená temným duněním kol.

Rychle se vracíme k zastávce a zoufale máváme. Vlak skutečně brzdí a zastavuje! Ani jsme dlouho nemuseli přemlouvat vlakvedoucího, už sedíme zadarmo v téměř prázdném vagoně a uháníme krajinou. Po chvíli vidíme proti večerní obloze stožár, kuchyni a stany v našem táboře. A vlak -
b r z d í a z a s t a v u j e !! Přímo proti našemu táboru. Z protějšího břehu nás vítá křik ostatních táborníků. Nestačíme se ani pořádně poděkovat a už se prodíráme křovím a kopřivami ke břehu. Od tábora se blíží flotila nafukovacích člunů, včelka se při nastupování ještě pořádně zmáčí, ale vše už je v pořádku a za chvíli sedíme u vonící večere a jsme středem zájmu a obdivu.

Dnes jsme slavné, byl to krásný den!

Uverka

Jak jsem lišku spatřila ...

Tedy na vysvětlenou: jsem sama Liška, přerazí se -
ceno - už třetí rok patřím do družiny lišek, ale zde půjde
o lišku smalijm h.

Před chvílí odbily večerní hodiny v Krasných luhách (Schönaue)
přímoc, táborem se nese spotožená oddychování udraných
táborníků a já - zcela zbytečně - už se pohodlkat dívám na
hodinky, zda už brzy budu vystřídána. Je dost chladno, však
je také hvězda plná obloha - zrovna si myslím, že už by bylo
na čas, abych si udělala odbočku hvězdáře: vzdychky zaví-
dím tam, kteří dovedou jednotlivá souhvězdí rozoznat
a pojmenovat.

Černá řeka tiše šumí, nikde se nic nehýbe, čas jakoby se zastavil. Jakoby mě něco ponouklo: Rychle se otoč! Víc jsem vytušila než uviděla: Dlouhý temný stín, několik metrů ode mne, zkameněl. Neodolala jsem, zamřela baterku a zmáčkla knoflík. Ve světle baterky se objevila dvojice zářivě oranžových očí. Špičatý čumák čněl vyzývavě vzhůru, hřbet a neuvěřitelně huňatý ocas měly krásně rezavou barvu, což odpovídalo mým představám.

Tých několik vteřin, kdy se dvě l-/L-/išky vzájemně měřily, jakoby trvalo věčnost. Když noční návštěvnice odešla, stála jsem ještě dlouhou chvíli nehybně. Nedokázala jsem se vzpamatovat z toho zážitku. Ráno se mi všichni vysmáli a nikdo mi to nevěřil. Sama jsem začala pochybovat, že to byla pravda. Má chvíle ale ještě měla přijít...

Druhý den večer, ještě před nástupem, se rozlehl křik:
LIŠKA! Liška! Všichni jsme se schylovali ke kuchyni. Tam, temně na stejném místě jako včera, opět stála má noční kamarádka. Jako by se svýma chytřejma očima na mě usmívala. „Musela jsem přijít, aby ti věřili!“

Oddedla jsem si; a tichá návštěvnice mohla zase jít. Už jsme ji nerudeli. Právě určitě jenom křivila mně, to vím určitě. Děkuji ti, liško, že jsi se toho pro mne odvážila, doufám, že budeš vždy tak chytřejší, že tě lidé nechytní.

Tva Liška Tresníčka ob

Válenda 77

ŠRÁMEK

neděle

Budíček byl až v devět, protože jsme večer předtím dlouho seděli u táboráku. Když jsme vylezli ze stanů, viděli jsme, že se sluníčko nemá kam schovat, protože na obloze nebyl ani jediný mráček. Čekalo nás velké sportovní utkání VALENDIÁDA 77, které se mohli zúčastnit i rodiče. Jak se později ukázalo asi se styděli, protože jen málo si jich troufalo měřit s námi svoje síly.

První tři závody byly dopoledne: slalom s trakařem, chození se zavázanýma očima podle povelů a opičí běh po čtyřech. K obědu jsme si moc pochutnali na smaženém řízku připraveném Medvědy. Po poledním klidu začala druhá část VALENDIÁDY. Nejprve se prolézalo krtčí chodbou, tedy pěti celtami sepnutými do tvaru roury. Bylo to dost obtížné, protože úzká chodba se při prolézání zdála být neko-nečná. Jen malý Cvrček jí probíhal o sto šest a také vyhrál.

Následoval klokaní závod se zavázanýma nohama a potom útek věznů, kdy byla vždy dvojice k sobě přivázána za jednu nohu. Při vyhlašování vítězů si nejvíce cen odnesla Veveruška, u které nastalo málem nebezpečí, že se přeji čokoládou.

K večeru bylv škrabanky s tvarohem, které připravily Srnky. Protože jsme byli už hodně unaveni, poslouchali jsme my větší Weri-cha a Hornička s výkladem br. Vrněte, menším četli br. Panda Hurvinka. Bylo jasné hvězdnaté nebe a brzy se ochladilo. Tak jsme s chutí vlezli do teplých spacáků.

Hříbě

Veveruška

Šmudla

pondělí

Po bučičku se nebe šedivě zatáhlo, ale dopoledne to ještě vydrželo bez deště. Po nástupu jsme se učili první pomoc. Po svačině jsme všichni šli na dříví, abychom je ještě za sucha dostali do stodoly. Cvrček a Šmudla se konečně také dostali k sekýře a naštipali spoustu dřeva. Po obědě /risotto/ začalo pršet a tak jsme se s programem stáhli do tee-pee. Kapalo tam sice trochu, ale proti lijaku venku to byla úplná pohádka, zvlášť když jsme rozdělali ohýnek. Světlušky a vlčata poslouchali staré pověsti české v jednom tee-pee, ti větší měli v druhém besedu o vlasti. Pak se nacvičovaly písničky. Za hrozného deště přinesla služba krásně hnědý pudink, který byl rychle sněden - kotel byl tak vylizán, že bylo skoro škoda ho mýt. Po večeři jsme šli brzo spát, protože bylo

vlhko a zima. Hřiběti teklo do stanu tolik, že se musela přestěhovat.

Lucie

Zuzana
Lolka
Cvrček

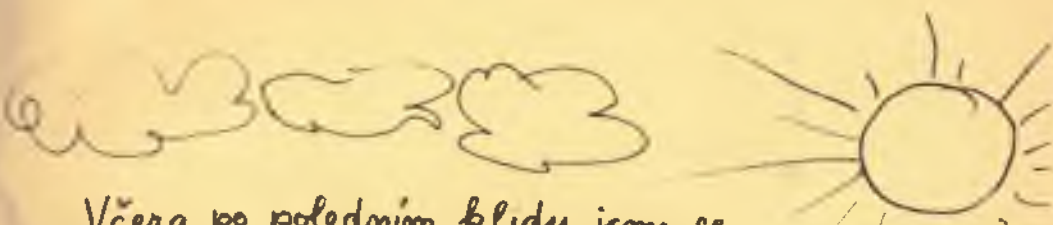
Nejdříve jsme museli čekat, až přijde dříví na stavbu podsad. Potom jsme zatloukali kůly palicí. Byla to těžká práce, ale dokonce jsem zatloukl jeden kolík úplně sám. Potom jsme stavěli stěny podsad. Když byly hotové, vyrobili jsme konstrukci na celtu a natáhli střechu. Pak došlo na dveře. Nakonec jsme udělali postele a poličky a nastěhovali se. Nafoukli jsme matračky, rozložili spacák a už byla postel hotová. To se nám spalo, když jsme tolik pracovali!

/Honzík/

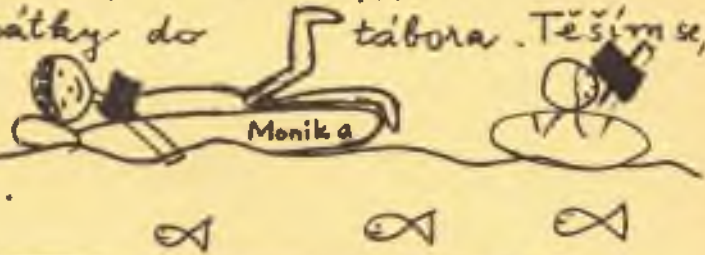
Když tak pučí, to se máme,
to se něco nachechtáme.
Chechtáme se ha, ha, ha
od večera
do rána.

(FERDA)

Včera po poledním klidu jsme se šli koupat. Plavali jsme na matracích daleko do jezera až k modré lodi. Tam jsme si hráli, obraceli matrace a nakonec z toho byla bitva. Čekali jsme a taky jsme moc křičeli. Ani se nám nechtělo zpátky do tábora. Těšíme se,

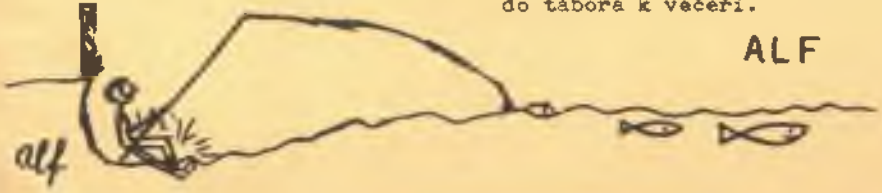
že zase půjdeme k jezeru.

JAK JSEM CHYTAL RYBY

Bratr Vlk mi půjčil udici s prutem. Šel jsem hledat žížaly, ale žádnou jsem nenašel. Br.Šroub mi tedy dal dvě ze svých. Hodil jsem udici do vody, ale nic jsem nechytil, protože mi žížala uplavala. Dal jsem na udici novou a znovu jsem zkoušel štěstí. Tentokrát se ryba chytila, ale utrhla se i s háčkem. Vrátil jsem se do tábora bez úlovku.

Druhý den jsem šel na lov znovu. Viděl jsem v čisté vodě při povrchu plavat velkou rybu. Rychle jsem vynodil udici, aby se mi ryba zakousla do návnady. Skutečně to udělala, ale tak prudce, že mě stáhla do vody. Byl jsem mokrý jak hasrman. Br.Šroub mi pak pomohl chytit jinou rybu a ještě dvě mi k tomu přidal. Tak jsem přece něco přinesl do tábora k večeři.

PETKA

z kroniky "Bela '77"

...a v tom okamžiku se ozval Modráčkův strašný hlas: KRAVSKÉ KOMANDO, nástup! Honem kluci, mazejte! Než se člověk nadál, než si uvědomil, co se stalo nebo co má kdo v úmyslu, zadunělo to pod střecnou. V okamžiku se rozlehl hrozný dупot a řev a ze schodů se valí tlupa krvežíznivých bojovníků. Každý třímá v ruce klacek nebo jiný úderný nástroj a již jeden za druhým skáče přes plot. Tímto skokem se asi probudila v našem KRAVSKÉM KOMANDU kowboyská krev! S divokým HĚJ, HĚJ! se rozběhlo na krávy, které se pásly kolem našeho táborového kruhu a úpině líně lízaly popel!

že přítom nešbaly ani na pořádek že člověk doopravdy musel šlapel! Ale nic takového kowboye přivést z rovnováhy! Když nechtěly naše čtyřnohé dámy poslechnout, pomohlo se jim klackem /mírně!/ a již utíkaly.

Nejhorší na tom bylo, ani na hygienu, tak dávat pozor, kam nemohlo naše

Ale kam! ŽIVOT KOWBOYE NEJSOU RADOVÁNKY, povzděchali si naši přívrženci divokého západu a pěkně cvičili, aby se krávy pohybovaly dále na paseku a ne k domu! - Po této námaze přepadli vždy naši jinoši kuchyň, kde vypili co se dalo /Modráček před nimi musela zamykat ocet a lín!/. Nejslavnější kowboyové byli KECKA a BUCHTA. Ti to uměli! Hlavně, když oba dva lovili BOBŘÍKA MLČENÍ! To jsme slyšeli jen svištění prutů ve vzduchu!

Lina

...a příprava na slibový táborák na táboře BETA 77 byla velká. Stodola a všechny kouty a koutky skautského domova ve Speicherachwendu byly obsazeny a zkoušelo se a zkoušelo. O něco později venku by náhodný pozorovatel zaznamenal do svého deníku asi toto:

POZOR, před divokou třešní nad táborem se shromáždila tlupa uplakaných světlušek a vlčat. Mezi nimi jsou dvě postavy, které mají na krku také žlutý šátek, ale nyní... Ó HRŮZA!! jejich žlutý šátek je jim odvázan z krku! Byli snad vyloučení z oddílu?

Každý z nositelů žlutého šátku si utírá zaslzené oči a kupodivu tiskne oběma levičku a přátelsky jim klepe na ramena. Nyní byly obě uplakané postavy posazeny do LANOVÉ DRÁHY, která vedla dolů do údolí, kde čekala jiná skupina postav, která se lišila od první pouze tím, že všichni měli šátky hnědé.

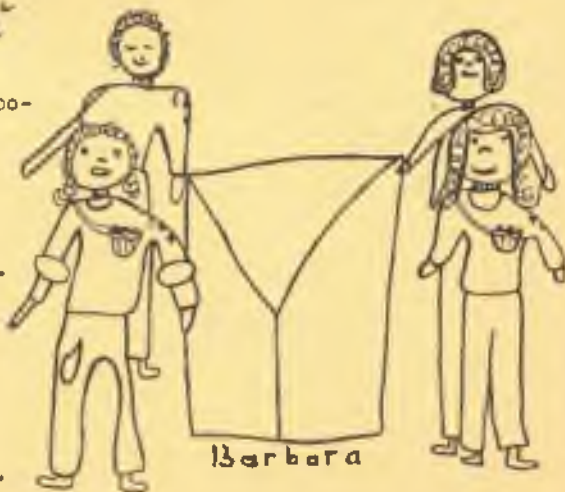
A již je tu první, který sjel dolů - BUCHTA. Byl uvítán vpravdě královsky. A následovala KŘEČEK. Také ona byla uvítána jako cizí hodnostář v královském domě. - A náhodný pozorovatel by dále kroutil hlavou. Co se tu vlastně děje?

Pro zaevěcence a skautíky to bylo jasné: To byl SEŠUP Buchty a Křečka do velké skautské rodiny... Večer byl slavnostně zapálen táborák a že bylo 1. srpna, švýcarský národní svátek, vystřelovaly se i rakety a došlo na veselé výstupy celého oddílu. Spát jsme šli pozdě v noci.

Linda

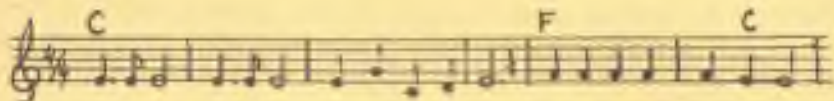
...oheň Velké rady na táboře ZÁTOKA 3 zapálil Tom, ohně síly, lásky, krásy a pravdy zapálily Katka, Lvíce, Petra a Nšo-či. Pak řekly Krysař a Zmaty každá básně. Rádcové a rádkyně přivedli slibující k vlajce. Po slavnostním slibu jim MÁMA připomula odznaky a přijala je do velkého skautského kruhu.

Zaspívali jsme národní a junáckou hymnu. Nakonec jsme utvořili kolem stožáru gilwellský kruh a zaspívali PROČ S TÍM SE MÁME ROZLOUČIT. Ti kteří skládali slib, pak dohlídali svůj slibový oheň. Jistě žádný z nás na tenhle slavnostní večer jen tak nezapomene.

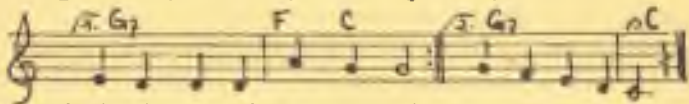
Sojka

Zátoka 77

1. Zátoko, Zátoko, má duše tě zná, miluje tě, vzpomíná,

2. Táboře, táboře, touho jediná, na tebe se v životě

4. věrných druhů kruh kde má.

2 - nezapomíná.

Severka 77

Při rozsvícení na Severce
nezůstaneme ležet
až Mauglí zapíská: Ruce
na prsíčka a běžet!

Epo je náš pes táborový,
u Eppe si táboříme,
máme demé stožár nový,
zejtra ho zas zboříme.

Válenda 77

Nikdo nemá zdání,
co je to skautování.
Na Váleně je to prima
i když je ti v noci zima.
Nikdo nemá zdání,
co je to skautování.

V údolí u Rýna
skautuje banda líná.
Pestrý program, táboráky,
vojník by chtěl být přitom taky.
V údolí u Rýna
skautuje banda líná.

Naši skautí jsou tu
ze všech možných koutů,
ze všech koutů Evropy.
Naše řeč a naše písen
zaženou ti z duše tísen.
Naši skautí jsou tu
ze všech možných koutů,
ze všech koutů Evropy!

Spisovatele Jaroslava Foglara mnozí znáte. Nejznámější foglarovka jsou "Hoši od Bobří řeky", odkud pochází vaše oblíbená hra na lov třinácti bobříků. Budeme vám nyní otiskovat na pokračování jednu kapitolu z jeho knihy "Pod junáckou vlajkou". Vypráví o počátcích skautování v Praze kdysi před lety.

Starý příběh.

"Letočního jara tomu bylo přesně jedenáct let, kdy to vlastně všechno začalo.

Byl jsem tehdy novopečený vedoucí v Devadesátce, kterou jsem převzal po svém předchůdci Ryšavém bobru. Nijak se mi v oddíle nedařilo. Neměl jsem dost zkušeností a všechno se mi v Devadesátce bortilo pod rukama. Velkou bolestí byl také nedostatek hochů.

Tehdy totiž nebyla nálada pro skautování ještě taková, jako je dnes, tehdy byly i mnohé školy, které je svému žactvu nedovolovaly, rodiče se k nám většinou chovali zamítavě - a hoši sami, kteří skautování nepoznali, dávali přednost toulkám na vlastní pěst.

Bylo nás v Devadesátce přesně osm i se mnou! Ani na deset jsme to nemohli dotáhnout. A mezi těmi osmi ještě byli hoši, kteří byli nespolehliví, jednou přišli, dvakrát ne - a když se někdy úžasnou náhodou stalo, že jsme přijali nováčka, tak už zase dva z původních osmi hochů odpadli, odešli. Bylo to opravdu jako z učarování.

Po různých pokusech jsem se jednou pokusil ten začarovaný kruh rozbít.

Namaloval jsem všelijaké barevné plakáty, přes dvě stě kusů jsem jich nadělal a píchal jsem je napínáčky po celé Letné, kde jsme měli klubovnu. Na letáčích jsem vypsál, co všechno může chlapec v pořádném oddíle prožít. Maloval jsem se s těmi plakáty déle než měsíc.

Na plakátech jsem zval hochy k nám do klubovny na prohlídku. Byla to klubovnička sice malá, původně uzoučký sklep na uhlí, v obyčejném činžáku, dlouhý čtyři metry, široký necelé tři metry. Ale zařídili jsme si ji v indiánském stylu, s pěknými malbami na dřevěných stěnách, s vyřezávanými stoličkami a s dřevěným obložením.

Jistě se bude nováčkům líbit, myslil jsem si. Těšil jsem se už na to, protože jedině v nich čekala Devadesátka spása. Snil jsem o velkém oddíle, alespoň třicetičlenném, o oddíle s nadšenými, neomrzelými hochy. Měl jsem pro ně připraveny tisíce nápadů, nové hry, zábavy. S troskami oddílu, s těmi šesti či sedmi hochy, omrzelými věčným čekáním na nové hochy se už opravdu nedalo téměř nic podnikat.

Pokračování příště.

Hry na celý život.

Zajistě jste se vrátili z tábora osvětlení a přivezli jste si domů plno nezapomenutelných dojmů. Ti z vás, kteří měli před očima kouzelné brýle, dovezli si možná také plno pokladů: suchá větvička, šišku, kamínku, vlnisaná kytička, kus březové kůry, silnou kůru na lodičku, voňavou smolníčku, uhlík z táboráku a co já vím Dnes vám povím o nové hře, která se dá hrát celý život a je určena jen vám, kouzelníci.

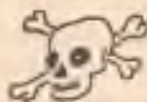
Jdu stejnou lesní cestou, děkně čerstvě vysvpanou říčními oblázky. To jsou kulaté kamínky, které ležely po léta na dně řeky či potoka, byly neustále vodou omývány, ohlazeny a zaobleny. Tu slyším tenké: Zachraňte nás! S.O.S! Musíte totiž vědět, že já mám taky okouzlená uši a tak občas slyším, kterák věci naříkají: Zachraň mne - de! mi nově smysl! Vedle mne kráčí kluk Tomáš, kouzelné brýle na nose jako já, rozumíme si znamenitě. Jářku, Tomáši, těm oblázkům vdechneme život! Tomáš to, to se ví, rázem pochopil. A protože je taky výborným kreslířem, hned nakreslil, kterák by to šlo provést. Pár oblázků a trochu Aralditu /lepidla/ a něco barvy. Inu a ty kouzelné brýle, kterými v kamínkách spatříte babku, želvu, panáčka či psa, obličej a hromadu jiných věcí. V přírodě najdete spoustu krásných kamínků, některé jsou samy o sobě tak pěkné, že ani žádná úprava nepotřebují a mohou sloužit jako těžitko. Ale vzpomeňte si, že vedle očarovaných očí můžete mít i očarovaná uši: tv pak uslyší to tajemné S.O.S. věci, které jsou zdánlivě bezcenné a kterým hrozí záhuba. A nebo alespoň lidé po nich šlapou a opovrhují jimi. Proto až si slepíte svou oblázkovou figurku, přemýšlejte o tom, co by se dalo vytvořit z věcí, které jsou zdánlivě bezcenné. Je to věru zábava, ze které můžete mít potěšení po celý život. Mnoho zdaru, kouzelníci!

PEJSEK

UŠI Z KŮŽE, PLSTĚ, APOD...

mačka

KOČIČKA

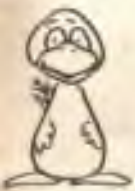

DRDOL = CHOMÁČEK
VLNY

DOMOVNICE

PANTÁTA

KAČENKA

ŠTÍTEK

VOUSY Z VLNY

PŮLLITR ZE
ŠPALÍČKU

OMLED ZHORA

PST !

To neznamená, že máš být zticha, nýbrž je to zkratka pro "Přípravný Sraz Táborníků". Účastníky tábora Velen II na Šumavě svolalo vedení oddílu Německo-jih na tři dny do nově upraveného domku u kaple sv. Wolfganga v blízkosti Landshutu. Předně jsme se my, staří táborníci, už dlouho v plném počtu nesešli, za druhé máme mezi sebou nováčky, které jsme chtěli před letním táborem poznat. A ovšem: chtěli jsme jim ukázat, co umíme, zda se nebudou bát mezi námi prožít tři týdny prázdnin.

Program srazu začal průzkumným výletem do okolí, kdy každá družina měla projít podle mapy svou trasu a nováčkové se při tom učili orientaci. Potom družiny závodily v osmiboji, kdy šlo o postřeh, přesnost, rychlost a znalosti. Večer jsme zpívali u ohně. Druhý den byl celodenní výlet po družinách s hledáním zpráv a skautských značek. Skauti neztratili dobrou náladu, ani když je napadly vyplašené vosy a zanechaly jim citelnou památku. Pěkný letní den jsme zakončili koupáním. Nastávající noc přinesla vítr, blesky a déšť: a tak pro jistotu šli všichni spát pod pevnou střechu. Poslední den, po návštěvě kostela, nastalo poslední střetnutí, boj o vlajku. Útočníci se museli probojovat kruhem obránců a dát při tom pozor, aby neztratili svůj "život": měli u pasu připevněn balonek a obránci se jim jej snažili probodnout. Nelítostný boj ukončil svatý Petr, který obě strany pokropil vydatnou sprškou.

Ivo

PORADNÍ SKÁLA švýcarské oblasti se bude konat letos ve skautské klubovně v Didingen dne 30. října od 9,30 hod.

NAŠE ZPRAVODAJSTVÍ

SVAZ ČS.SPOLKU VE ŠVÝCARSKU se rozhodl na své výborové schůzi dne 18.6.t.r. přijmout za člena naši švýcarskou oblast. Ta bude oběsítat zasedání svazu dvěma delegáty. Na uvítanou dostalo do vinku peněžitý dar.

DÍK PATŘÍ i br. Goddwilovi, který vybavil naše táborové a oddílové lékárničky víceúčelovým medikamentem S t e l l a.

FIRMA HLAVÁČ v HORWU nabízí skautům kytary s lo - 15 % slevy z katalogové ceny.

C O N Á S S P O J U J E

Opusťme konečně vyňatá slova, která už zaručeně znáte z paměti jako když bičem praská a načněme novou kapitolu. Obraťme svou pozornost k podstatným jménům. To jsou slova, která mají člen. V češtině je poznáme podle toho, že si na ně můžeme ukázat: ten stan, to tábořiště, ta podsada. Takhle slova se dají skloňovat: Postavíme si podsadu a vlezeme si do stanu - a hned máme příklad na čtvrtý a druhý pád. Teď byste však možná rádi věděli, co je to ten pád? Různé tvary podstatných jmen jsou pády a tvoření pádů se nenazývá "pádění", ale skloňování. Čeština má sedm pádů. To se divíte, co? Jak je rozeznáte? Pomocí otázky. Na první pád se ptáme: kdo?co? Odpovíme: Stan. Na louce stojí stan. /Bez/koho?čeho? Budeme přenocovat bez stanu. Ejhle, druhý pád. A třetí pád: /ke/komu?čemu? Přijíme se ke stanu. Na čtvrtý pád se ptáme: /na/koho?co? Zavřete stany! Pátý pád je naše největší zvláštnost - zvolání nebo oslovení: Stane! Jirko! Bráško! Šestý pád poznáme otázkou /o/kom?/o/čem? Nevíte o stanech? A sedmý pád vzniká na otázku /s/kým?čím? Tedy: Stanem se ozývalo chrápání. - Pohrajme si s jednou větou! Táborem zazněl hlas polnice. Ten tábor, ten hlas, ta polnice. Kým?čím? - táborem -sedmýpád. Kdo?co? -hlas - první pád, koho?čeho? - polnice - druhý pád. Vidíte a takto si můžete hrát. K čemu? Inu, to uvidíte!

Redakční kruh Tam-tamu : Cookie, Pirátka a spol.

Předplatné číni pro členáře z CH Fr 14,- z ostatní Evropy DM 15,-

Bankovní spojení : ze zámoří \$ 8,-

Schweizerische Volksbank Murten, Konto 30/10771/33 - Tschechoslowakische Pfadfinder. Postscheckkonto banky 17-988 Fribourg /Schweiz/.

Čtenáři z Německa mohou použít též konta v BRD :

Rüsselsheimer Volksbank, BLZ 500 930 00 , 6090 Rüsselsheim,

Kto.Nr.200845.02 Tschechoslowakische Pfadfinder i.d.BRD.

A.Z.

3000 Bern 1

Postretouren an :

Postfach 295

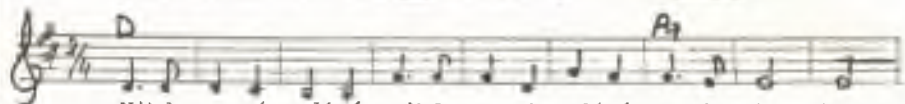
CH-8021 Zürich 1

Verband der

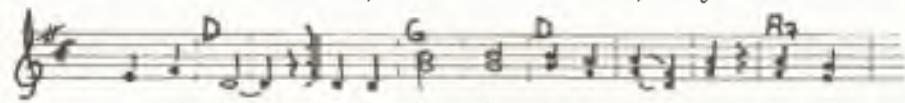
Techechoslowakischen

Pfadfinder in der Schweiz.

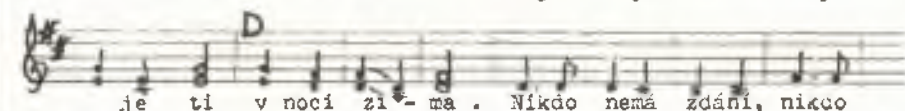
NIKDO NEMÁ ZDÁNÍ

Nikdo nemá zdání, nikdo nemá zdání, co je to skau -

to-vá-ní . Na tá - bo - ře je to při - ma i když

je ti v noci zí - ma . Nikdo nemá zdání, nikdo

nemá zdání, co je to skau - to - vá - ní .

2. Když se slunko k spánku ukládá do červánků,
řeka hučí svoji píseň a z nás ze všech padá tíseň.
Nikdo nemá zdání, co je to skautování.

3. A když vatra vzplane, každý junák povstane.
Ruku svoji k slibu zvedá, že svoji vlast nikdy nedá.
Nikdo nemá zdání, co je to skautování.

